

Ilie – Numărul treisprezece

Patruzeci și șase

Jeff Pippenger

2023-10-19

În articolul precedent am pus în corespondență pe Ilie cu istoria dintre 1798 și 1844. Ilie intră simbolic în acea istorie când William Miller a fost ridicat ca să proclame solia primului înger. Văduva din Sarepta reprezintă o biserică credincioasă care adună două bețe, adică două națiuni care aveau să devină o singură națiune la 22 octombrie 1844.

Și să le spui: Așa zice Domnul Dumnezeu: Iată, voi lua pe fiii lui Israel dintre neamurile în mijlocul cărora s-au dus, îi voi aduna din toate părțile și îi voi aduce în țara lor; și îi voi face un singur neam în țară, pe munții lui Israel; și un singur împărat va fi împărat peste toți; și nu vor mai fi două neamuri, nici nu vor mai fi despărțiți în două împărății niciodată. Nici nu se vor mai spurca cu idolii lor, nici cu urâciunile lor, nici cu vreo una din nelegiuirile lor; ci îi voi izbăvi din toate locuințele lor în care au păcătuit și îi voi curăți; astfel ei vor fi poporul Meu, iar Eu voi fi Dumnezeul lor. Și David, robul Meu, va fi împărat peste ei; și toți vor avea un singur păstor; vor umbla după rânduielile Mele, vor păzi legile Mele și le vor împlini. Și vor locui în țara pe care am dat-o lui Iacov, robul Meu, în care au locuit părinții voștri; și vor locui în ea, ei, copiii lor și copiii copiilor lor, în veac; iar David, robul Meu, va fi cărmuitorul lor în veac. Voi încheia cu ei un legământ de pace; acesta va fi cu ei un legământ veșnic; îi voi așeza și îi voi înmulți și voi așeza sanctuarul Meu în mijlocul lor pentru totdeauna. Cortul Meu va fi, de asemenea, cu ei; da, Eu voi fi Dumnezeul lor, iar ei vor fi poporul Meu. Și neamurile vor cunoaște că Eu, Domnul, sfințesc pe Israel, când sanctuarul Meu va fi în mijlocul lor pentru totdeauna. Ezechiel 37:21-28.

Există mai multe binecuvântări pe care Ezechiel le identifică drept făgăduite celor două bucăți de lemn, care sunt două neamuri ce devin un singur neam. Vom începe prin a lua în considerare patru dintre aceste binecuvântări, pe care Sora White le-a marcat drept patru "veniri", toate împlinite în același timp, la 22 octombrie 1844.

Venirea lui Hristos, ca Marele nostru Preot, în Sfânta Sfintelor, pentru curățirea sanctuarului, prezentată în Daniel 8:14; venirea Fiului omului la Cel Îmbătrânit de zile, așa cum este prezentată în Daniel 7:13; și venirea Domnului la templul Său, prorocită de Maleahi, sunt descrieri ale aceluiași eveniment; iar acesta este, de asemenea, reprezentat prin venirea mirelui la nuntă, descrisă de Hristos în pilda celor zece fecioare din Matei 25. Marea Luptă, 426.

Prima „venire” la care face referire Sora White este venirea marelui preot pentru „curățirea sanctuarului”, care urma să aibă loc la sfârșitul celor două mii trei sute de ani. Acel verset oferă răspunsul la întrebarea din Daniel opt, versetul treisprezece, care întreabă: „Până când va fi vedenia cu privire la jertfa necurmată și la nelegiuirea pustiirii, pentru ca atât sanctuarul, cât și oștirea să fie date spre călcare în picioare?” Versetul paisprezece arată că curățirea sanctuarului avea să înceapă la sfârșitul celor două mii trei sute de ani. Ezechiel spune că Dumnezeu îi va „lua pe fiii lui Israel

din mijlocul neamurilor, printre care s-au dus, și-i va aduna din toate părțile, ... iar națiunea adunată nu se va mai spurca”, căci Dumnezeu îi va „curăți: astfel vor fi poporul Meu, iar Eu voi fi Dumnezeul lor.”

La 22 octombrie 1844, a doua „venire” la care s-a referit Sora White a fost împlinirea din Daniel, capitolul șapte, versetul treisprezece, care arată că Fiul omului urma să vină la Cel Îmbătrânit de zile, ca să primească o împărăție. Ezechiel spune că Dumnezeu „îi va face un singur neam în țară, pe munții lui Israel; și un singur împărat va fi împărat peste ei toți.” Ezechiel îl prezintă pe Hristos ca împărat sub numele de „David”, când spune că „David, robul Meu, va fi împărat peste ei.” El mai arată că Hristos, ca David, va fi „un singur păstor” pentru ei și că „Robul Meu David” va fi, de asemenea, „voievodul lor pe vecie.” Un împărat, prin definiție, are nevoie de titlul său de împărat și de o stăpânire peste care să domnească, precum și de cetățeni ai împărăției sale. Dacă nu ar exista cetățeni, nu ar exista împărăție.

Am văzut în vedeniile nopții și, iată, unul ca Fiul Omului a venit pe norii cerului și a venit la Cel Îmbătrânit de zile, și l-au adus aproape înaintea Lui. Și i s-a dat stăpânire, slavă și o împărăție, pentru ca toate popoarele, neamurile și oamenii de toate limbile să-I slujească: stăpânirea Lui este o stăpânire veșnică, care nu va trece, iar Împărăția Lui este cea care nu va fi nimicită. Daniel 7:13, 14.

Cea de-a treia „venire” identificată de Sora White a fost atunci când Hristos, ca „solul legământului”, a venit pe neașteptate la templul Său pentru a-i curăți pe fiii lui Levi. Ezechiel spune că Hristos „îi va curăți; astfel vor fi poporul Meu, iar Eu voi fi Dumnezeul lor”, și că „ba încă” El va încheia „un legământ de pace cu ei”, care va „fi un legământ veșnic”. Legământul avea să se îplinească atunci când Dumnezeu Își va „așeza” „sanctuarul în mijlocul lor”, iar „neamurile vor ști că Eu, Domnul, sfințesc pe Israel, când sanctuarul Meu va fi în mijlocul lor”.

Iată, voi trimite pe solul Meu, și el va pregăti calea înaintea Mea; și deodată va intra în Templul Său Domnul pe care-L căutați, chiar Solul legământului, pe care-L doriți; iată, vine, zice Domnul oștirilor. Dar cine va putea să îndure ziua venirii Lui? Și cine va rămâne în picioare când Se va arăta El? Căci El este ca focul topitorului și ca leșia nălbitorului. El va șede ca un topitor și curățitor de argint; va curăți pe fiii lui Levi și-i va lămuri ca aurul și ca argintul, pentru ca ei să aducă Domnului o jertfă în neprihănire. Atunci jertfa lui Iuda și a Ierusalimului va fi plăcută Domnului, ca în zilele de demult și ca în anii de odinioară. Maleahi 3:1-4.

Solul care a pregătit calea pentru Hristos, „solul legământului”, în perioada 1798–1844, a fost Ilie, reprezentat prin William Miller. Când Hristos a venit deodată la templul Său, i-a curățit pe „fiii lui Levi” ca un „foc al topitorului”.

Cealaltă „venire” care a fost împlinită la 22 octombrie 1844 a fost venirea Mirelui. De două ori Ezechiel identifică faptul că națiunea adunată din cele două bețe avea să fie „poporul” lui Dumnezeu și că El „va fi Dumnezeul lor”. Aceasta a fost împlinită prin nuntă. La 22 octombrie 1844, cele patru profeții care s-au împlinit, la care se referă Sora White, sunt toate identificate prin mărturia celor două bețe ale lui Ezechiel.

Ilie reprezintă solul care pregătește calea pentru solul legământului. Hristos l-a identificat pe Ioan Botezătorul drept solul care a pregătit calea pentru prima Sa venire. Sora White l-a identificat pe William Miller ca fiind Ilie, iar Miller a pregătit calea pentru ca Hristos să vină ca „mare preot”, „Fiul omului”, „solul legământului” și „mirele”.

După trei ani și jumătate, Ilie a venit din Sarepta, unde stătuse la văduvă și la fiul ei, și i-a poruncit lui Ahab să adune tot Israelul la Muntele Carmel. Ezechiel spune că neamurile vor cunoaște că Dumnezeu este Dumnezeu, când El Își va așeza sanctuarul Său în mijlocul poporului adunat laolaltă din cele două lemne. Pe Muntele Carmel, Ilie i-a spus lui Israel să aleagă dacă Dumnezeu este Dumnezeu sau dacă Baal este Dumnezeu, dar a formulat întrebarea nu doar în contextul cine era adevăratul Dumnezeu, ci și în contextul cine era adevăratul proroc.

Și Ilie s-a apropiat de tot poporul și a zis: Până când veți șchiopăta între două păreri? Dacă Domnul este Dumnezeu, urmați-L; iar dacă Baal, urmați-l pe el. Iar poporul nu i-a răspuns niciun cuvânt. Atunci Ilie a zis către popor: Eu, numai eu, am rămas proroc al Domnului; iar prorocii lui Baal sunt patru sute cincizeci de bărbați. 1 Împărați 18:21, 22.

Când focul s-a pogorât din cer și a mistuit jertfa lui Ilie, întregul Israel, inclusiv Ahab, a știut că Dumnezeul lui Ilie era Dumnezeu. Pogorârea focului pe Muntele Carmel marchează momentul în care Dumnezeu Și-a așezat sanctuarul în mijlocul națiunii alcătuite din două toiege. Minunea focului de pe Muntele Carmel a demonstrat că Dumnezeu era Dumnezeu, iar Baal era un zeu fals.

Minunea din Sarepta, când Ilie s-a întins de trei ori peste fiul văduvei, mort, i-a dovedit acesteia că Ilie era un om al lui Dumnezeu, iar minunea de pe Carmel a dovedit același lucru. Nu numai că focul de pe Carmel a dovedit că Dumnezeu este Dumnezeu, ci a arătat că Ilie era adevăratul profet al lui Dumnezeu, în contrast cu profeții lui Baal și cu profeții dumbrăvilor. În istoria din 1840 până în 1844, Miller și milleriții s-au dovedit a fi adevărații profeti, în contrast cu profeții mincinoși ai protestantismului apostat, care, în chiar acea istorie, arătaseră că erau ficele Izabelei.

Ilie pe Muntele Carmel reprezintă lucrarea de identificare a adevăratului corn al protestantismului, căci a șasea împărăție a profeției biblice, fiara pământească din Apocalipsa treisprezece, are un corn al protestantismului și un corn al republicanismului, iar aceasta tocmai își începuse domnia în 1798. În 1798, la sfârșitul a trei ani și jumătate de stăpânire a Izabelei, Ilie a venit din Sarepta pentru a face o distincție clară cu privire la care biserică era cornul protestant al fiarei pământești.

Văduva din Sarepta călătorea din istoria Tiatirei spre nuntă, unde urma să-i fie înlăturată văduvia. Fiul ei înviat îi reprezintă pe cei care au fost uciși de Izabela în timpul celor trei ani și jumătate de secetă. Cele două bețe pe care le aduna pentru foc erau cele două case ale Israelului literal, care urmau să fie adunate laolaltă ca o singură națiune, iar acea națiune era Israelul spiritual. Văduva urma să folosească cele două bețe pentru a aprinde un foc, lucru care a avut loc la Carmel și la 22 octombrie 1844, când solul legământului i-a curățit pe fiii lui Levi cu „focul topitorului”.

Focul este un simbol al revărsării Duhului lui Dumnezeu, care a avut loc pe Carmel și la Strigarea de la miezul nopții, care a culminat la 22 octombrie 1844.

Când s-a împlinit ziua Cincizecimii, erau toți într-un cuget, în același loc. Și deodată s-a auzit din cer un vuiet ca de vânt năprasnic, care a umplut toată casa unde ședeau. Și li s-au arătat limbi despicate, ca de foc, și s-au așezat câte una peste fiecare dintre ei. Și toți s-au umplut de Duhul Sfânt și au început să vorbească în alte limbi, după cum le dădea Duhul să vorbească. Faptele Apostolilor 2:1-4.

Revărsarea Duhului reprezintă proclamarea unui mesaj, iar văduva urma să aprindă un foc, pentru a putea pregăti hrană spre a fi mâncată, ceea ce este un mesaj.

Și m-am dus la înger și i-am zis: Dă-mi cărticica. El mi-a zis: Ia-o și mănânc-o; ea îți va amări pântecele, dar în gura ta va fi dulce ca mierea. Am luat cărticica din mâna îngerului și am mâncat-o; și în gura mea a fost dulce ca mierea, iar îndată ce am mâncat-o, pântecele mi s-a amărât. Apocalipsa 10:9, 10.

Mesajul pe care Ahab i l-a proclamat îndată Izabelei era că Dumnezeu lui Ilie este adevăratul Dumnezeu, căci Ahab tocmai fusese martor la faptul că Dumnezeu lui Ilie a răspuns prin foc. Mesajul care a fost descoperit îndată la 22 octombrie 1844 a fost mesajul celui de-al treilea înger. În ambele cazuri, atât mesajul transmis de Ahab, cât și mesajul celui de-al treilea înger o înfurie pe Izabela.

Dar vești dinspre răsărit și dinspre miazănoapte îl vor tulbura: de aceea va porni cu mare mânie ca să nimicească și să-i piardă cu desăvârșire pe mulți. Daniel 11:44.

Expresia din Daniel „vești din răsărit și din miazănoapte” reprezintă solia care îl înfurie pe împăratul de la miazănoapte, care este Izabela, iar ea inițiază persecuția finală a istoriei pământului. Acea solie a fost reprezentată de solia lui Ahab către Izabela și de sosirea soliei îngerului al treilea la deschiderea judecății în 1844.

Și Ahab i-a spus Izabelei tot ceea ce făcuse Ilie și, totodată, cum îi ucisese cu sabia pe toți prorocii. Atunci Izabela a trimis un sol la Ilie, zicând: Așa să-mi facă zeii și încă și mai mult, dacă până mâine, pe vremea aceasta, nu voi face ca viața ta să fie ca viața unuia dintre ei. 1 Împărați 19:1, 2.

Ilie, ca simbol, este reprezentat prin perioada de pustie cuprinsă între 538 și 1798. Apoi, în 1798, Ilie apare în istorie ca William Miller. În 1844, Ilie cheamă din cer focul Strigătului de la miezul nopții. Apoi, în 1863, Ilie și mesajul său au fost respinși. Mesajul său a fost mesajul lui Moise despre «cele șapte vremi», reprezentat, de asemenea, prin mesajul celor doi lemni ai lui Ezechiel. Adunarea celor doi lemni la încheierea împrăștierii lor a fost mesajul văduvei din Sarepta, iar ea a adunat cei doi lemni înainte de a pregăti o masă.

Potrivit lui James și Ellen White, adventismul milerit a devenit, în 1856, adventism laodicean, iar când acesta a respins, în 1863, solia lui Ilie despre «cele șapte vremuri» ale lui Moise, a înlăturat posibilitatea logică de a înțelege sporirea cunoștinței cu privire la «cele șapte vremuri» pe care Dumnezeu căutase să o aducă la iveală în 1856 (prin cele opt articole neterminate ale lui Hiram Edson). A fost constrâns de logică să înceapă să dărâme sistemul fundamental de adevăruri pe care îngerii l-au călăuzit pe William Miller să-l alcătuiască. Prima «piatră» descoperită de Miller a fost

piatra de temelie de care adventismul laodicean avea să se poticnească de-a lungul întregii sale istorii. Respingerea acelei prime pietre a adevărului a produs orbirea Laodiceei, un simptom vindecabil, dar a cărui vindecare este rareori urmărită.

Curățirea templului care a început la 22 octombrie 1844 a implicat curățirea "oștirii" care fusese călcată în picioare împreună cu sanctuarul din Daniel 8:13. Oștirea era reprezentată de "două bețe" pe care văduva din Sarepta le adunase pentru foc. Cele două bețe erau cele două case ale Israelului literal din vechime. Efraim și Iuda, literal, urmau să fie adunați într-un singur neam spiritual și curățiți de solul legământului la deschiderea judecății. Acele două națiuni erau "oștirea" care fusese călcată în picioare.

Făgăduința lui Ezechiel a fost că Dumnezeu „îi va lua pe copiii lui Israel dintre neamuri, printre care s-au dus”, și îi va „strânge” „și îi va aduce în țara lor.” Țara Israelului literal era țara cea glorioasă, sau țara făgăduită, sau Iuda. Țara glorioasă spirituală, în 1798, era țara fiarei pământești cu două coarne din Apocalipsa treisprezece.

În ziua în care Mi-am ridicat mâna către ei, ca să-i scot din țara Egiptului și să-i duc într-o țară pe care o alesesem pentru ei, în care curge lapte și miere, care este slava tuturor țărilor. . . .
Totuși Mi-am ridicat mâna către ei și în pustiu, că nu-i voi aduce în țara pe care li-o dădusem, în care curge lapte și miere, care este slava tuturor țărilor. Ezechiel 20:6, 15.

Cele două case ale lui Israel, în sens literal, locuiau în țara care era "slava tuturor țărilor", țara care "curgea" cu "lapte și miere". Când cele două case ale lui Israel, în sens literal, au fost adunate laolaltă ca Israel spiritual, li s-a făgăduit să fie așezate în propria lor țară. "Țara slăvită" spirituală este locul în care se află mișcarea Milleriților la început și mișcarea celor o sută patruzeci și patru de mii la încheiere, în timpul domniei fiarei pământului. Mișcarea care îi reprezintă pe cei o sută patruzeci și patru de mii nu putea fi ridicată decât în țara fiarei pământului. O mișcare care pretinde a fi mișcarea îngerului al treilea din orice altă țară este o contrafacere, căci Alfa și Omega ilustrează întotdeauna sfârșitul prin început.

Îndurările și binecuvântările neasemuite ale lui Dumnezeu s-au revărsat peste națiunea noastră; ea a fost o țară a libertății și slava întregului pământ. Dar, în loc să-I aducă mulțumiri lui Dumnezeu, în loc să-L onoreze pe Dumnezeu și legea Sa, cei care se declară creștini din America au ajuns dospitiți de mândrie, lăcomie și autosuficiență. . . .

„A sosit vremea când judecata a căzut pe străzi, iar echitatea nu poate intra, iar cel ce se depărtează de rău se face el însuși pradă. Dar brațul Domnului nu s-a scurtat ca să nu poată mântui, și urechea Lui nu s-a îngreuiat ca să nu poată auzi. Poporul Statelor Unite a fost un popor privilegiat; dar când va restrânge libertatea religioasă, va renunța la protestantism și va da sprijin papalității, măsura vinei lor va fi deplină, iar «apostazia națională» va fi înregistrată în cărțile cerului. Rezultatul acestei apostazii va fi ruina națională.” Review and Herald, 2 mai 1893.

Daniel, capitolul opt, versetele treisprezece și paisprezece, identifică călcarea în picioare atât a sanctuarului, cât și a oștirii. Oștirea era alcătuită din cele două case ale Israelului literal. Ierusalimul a fost călcat în picioare în cursul celor o mie două sute șaiszeci de ani ai Evului

Întunecat.

Și mi s-a dat o trestie asemenea unui toiag; iar îngerul stătea, zicând: Scoală-te și măsoară templul lui Dumnezeu, și altarul, și pe cei ce se închină în el. Iar curtea care este în afara templului las-o deoparte și n-o măsoară, căci a fost dată neamurilor; și cetatea sfântă o vor călca în picioare patruzeci și două de luni. Apocalipsa 11:1, 2.

În capitolul unsprezece din Apocalipsă, lui Ioan i se poruncește să măsoare nu numai templul, ci și „pe cei ce se închină în el”. Ioan a fost plasat profetic la 22 octombrie 1844, când i s-a poruncit să măsoare templul și pe închinătorii din el.

Și am luat cărțicica din mâna îngerului și am mâncat-o; și în gura mea era dulce ca mierea: și îndată ce am mâncat-o, pântecele mi s-a amărât. Apocalipsa 10:10.

În versetul zece al capitolului zece din Apocalipsa, Ioan a înfățișat dezamăgirea amară din 22 octombrie 1844, iar imediat i s-a spus să măsoare atât sanctuarul, cât și oștirea. Subiectul întrebării din Daniel, capitolul opt, versetul treisprezece, este călcarea în picioare atât a sanctuarului, cât și a oștirii. Ioan ne spune că „neamurile” aveau să „calce în picioare” „cetatea sfântă” timp de „patruzeci și două de luni”. Cele patruzeci și două de luni erau cei trei ani și jumătate ai lui Ilie. Aceasta a fost Evul Întunecat, din 538 până în 1798. Așezat profetic la 22 octombrie 1844, lui Ioan i s-a spus să lase afară curtea și „să n-o măsoare, căci a fost dată neamurilor, iar cetatea sfântă o vor călca în picioare patruzeci și două de luni.”

Când i s-a spus lui Ioan să măsoare „templul, altarul și pe cei ce se închină în el”, în cuvintele lui Daniel, capitolul opt, versetul treisprezece, i s-a spus să măsoare sanctuarul și oștirea. Dacă lui Ioan i s-a spus să „nu” socotească cei o mie două sute șaiszeci de ani, atunci el trebuia să măsoare de la 1798 până la punctul în care se afla în 1844. Intervalul 1798-1844, atunci când este măsurat, reprezintă patruzeci și șase de ani. Începutul celor patruzeci și șase de ani a fost în 1798, când „de șapte ori”-ul lui Moise împotriva casei de la miazănoapte a lui Israel s-a împlinit. Sfârșitul celor patruzeci și șase de ani a fost în 1844, când „de șapte ori”-ul lui Moise împotriva casei de la miazăzi a lui Israel s-a împlinit. Măsurătoarea lui Ioan echivalează cu patruzeci și șase de ani. Numărul patruzeci și șase simbolizează templul. Isus a spus: „Dărâmați templul acesta, și în trei zile îl voi ridica”, dar iudeii cărtitori au susținut că templul fusese zidit în patruzeci și șase de ani.

Iisus le-a răspuns și le-a zis: Dărâmați templul acesta și în trei zile îl voi ridica. Atunci iudeii au zis: În patruzeci și șase de ani a fost zidit templul acesta, și tu îl vei ridica în trei zile? Dar El vorbea despre templul trupului Său. Ioan 2:19-21.

Isus a asumat trupul lui Adam după căderea lui în păcat, cu toate degenerările sale moștenite, pentru a ne fi pildă, ca să biruim și noi așa cum a biruit El. A învățat, pe temeiul mărturiei a doi martori, că trupul lui Hristos nu a cuprins degenerările moștenite ale celor patru mii de ani de păcat, înseamnă a promova vinul Babilonului, căci a învățat că Hristos nu a acceptat acele slăbiciuni moștenite este o doctrină principală a catolicismului.

Și orice duh care nu mărturisește că Iisus Hristos a venit în trup nu este de la Dumnezeu; și acesta este duhul antihristului, despre care ați auzit că vine; și acum deja este în lume. 1 Ioan

4:3.

Căci în lume au pătruns mulți amăgitori, care nu mărturisesc că Isus Hristos a venit în trup. Acesta este un amăgitor și un antihrist. 2 Ioan 1:7

Templul trupului lui Hristos a fost templul trupului fiecărei ființe umane.

Hristos nu s-a aflat, în pustietatea deșertului, într-o poziție la fel de favorabilă pentru a îndura ispitele lui Satana precum era Adam când a fost ispitit în Eden. Fiul lui Dumnezeu S-a smerit și a luat asupra Sa firea omenească după ce neamul omenesc rătăcise patru mii de ani departe de Eden și de starea sa originară de curăție și neprihănire. Păcatul își săpase de veacuri urmele înfricoșătoare asupra neamului omenesc; iar degenerarea fizică, mintală și morală predomina în întreaga familie omenească.

Când Adam a fost asaltat de Ispititorul în Eden, era lipsit de întinarea păcatului. Stătea în tăria desăvârșirii sale înaintea lui Dumnezeu. Toate organele și facultățile ființei sale erau deopotrivă dezvoltate și armonios echilibrate.

Hristos, în pustia ispitirii, a stat în locul lui Adam, ca să poarte încercarea pe care acesta n-a izbutit s-o îndure. Aici Hristos a biruit în favoarea păcătosului, la patru mii de ani după ce Adam și-a întors spatele luminii căminului său. Despărțită de prezența lui Dumnezeu, familia omenească se îndepărta, cu fiecare generație succesivă, tot mai mult de puritatea, înțelepciunea și cunoașterea originare pe care Adam le poseda în Eden. Hristos a purtat păcatele și neputințele neamului omenesc, așa cum existau când El a venit pe pământ spre a ajuta pe om. În favoarea neamului omenesc, având asupra Sa slăbiciunile omului căzut, El trebuia să reziste ispitelor lui Satana în toate privințele în care omul avea să fie asaltat. Mesaje alese, cartea 1, 267, 268.

În capitolul doi din Evanghelia după Ioan, Hristos vorbea despre trupul Său ca despre un templu, iar trupul-templu al Său era acela al unei ființe omenești, cu degenerescențele a patru mii de ani de slăbiciune acumulată. Templul omenesc la care a făcut referire Hristos este alcătuit din patruzeci și șase de cromozomi. Când Moise s-a suit pe Sinai pentru a primi legea și instrucțiunile pentru ridicarea templului, a stat pe munte patruzeci și șase de zile. Ezechiel se referă la Hristos așezând templul Său în „mijlocul” celor doi drumi. Perioada de timp de la încheierea celor șapte vremi ale împărăției de nord și ale împărăției de sud, aceea pe care i s-a spus lui Ioan să o măsoare, a fost de patruzeci și șase de ani și reprezenta „mijlocul”, adică intervalul de timp dintre 1798 și 1844. În acei patruzeci și șase de ani, Isus a ridicat templul spiritual pe care avea să-l curețe pe neașteptate când avea să vină ca Sol al legământului. Ca Sol al legământului, El avea să scrie legea Sa pe inimile poporului Său. Acea lege este reprezentată de două table. Prima tablă are patru porunci, a doua tablă are șase. Împreună ele reprezintă numărul patruzeci și șase.

Adunarea Israelului spiritual din 1798 până în 1844 reprezintă adunarea Israelului spiritual, dar reprezintă, de asemenea, întemeierea unui templu.

Apropiindu-vă de El, ca de o piatră vie, lepădată într-adevăr de oameni, dar aleasă de Dumnezeu și scumpă, și voi, ca niște pietre vii, sunteți zidiți ca o casă duhovnicească, spre a fi o preoție sfântă, pentru a aduce jertfe duhovnicești, bineplăcute lui Dumnezeu, prin Isus

Hristos.

De aceea este și scris în Scriptură: Iată, pun în Sion o piatră din capul unghiului, aleasă, scumpă; și cel ce crede în El nu va fi dat de rușine.

Așadar, pentru voi, cei ce credeți, El este prețios; iar pentru cei neascultători, piatra pe care au lepădat-o zidarii, chiar ea a ajuns capul unghiului, și piatră de poticnire și stâncă de sminteală, pentru cei ce se poticnesc de cuvânt, fiind neascultători: spre aceasta au și fost rânduiți.

Dar voi sunteți o seminție aleasă, o preoție împărătească, un neam sfânt, un popor deosebit, ca să vestiți laudele Celui ce v-a chemat din întuneric la lumina Sa minunată: voi, care odinioară nu erați un popor, dar acum sunteți poporul lui Dumnezeu; care nu ați dobândit îndurare, dar acum ați dobândit îndurare. 1 Petru 2:4-10.

Templul care a fost ridicat între 1798 și 1844 cuprinde o clasă care a fost „rânduită” spre neascultare. Neascultarea lor s-a manifestat prin respingerea „celor șapte vremi”, „pietrei din capul unghiului”, „pietrei pe care au lepădat-o zidarii”, care este „stânca de sminteală” și „piatra de poticnire”.

Clasa care era "aleasă de Dumnezeu" a recunoscut "piatra" care fusese "lepădată de oameni" drept "piatra vie" și drept "piatra" care fusese "aleasă de Dumnezeu" și era "scumpă". "Aleșii lui Dumnezeu", "neamul ales", erau "odinioară" "nu un popor", dar aveau să fie atunci "poporul lui Dumnezeu". Când Dumnezeu a adunat cele două toiege, El i-a scos din mijlocul "păgânilor". Ei aveau să devină poporul Său când a adus cele două neamuri laolaltă, ca unul singur, de-a lungul celor patruzeci și șase de ani, din 1798 până în 1844.

Există o singură temelie, iar acea temelie este Isus Hristos; însă „piatra de poticnire” — temelia istoriei respinse de cei neascultători — a fost „cele șapte vremuri” ale lui Moise. Când „cele șapte vremuri” au fost respinse în 1863, aceasta a fost o respingere a lui Isus Hristos.

Amestecul de basme care deduce că curățirea sanctuarului începută la 22 octombrie 1844 nu a fost decât împlinirea profeției de două mii trei sute de ani, identifică un sanctuar gol, un sanctuar fără oștire, o împărăție fără cetățeni. Nu există niciun scop al sanctuarului, oferit prin inspirație, care să aibă o prioritate mai înaltă decât ceea ce Dumnezeu a spus că este scopul sanctuarului.

Să-Mi facă un sanctuar, pentru ca Eu să locuiesc în mijlocul lor. Exodul 25:8.

În Scripturi, sanctuarul lui Dumnezeu este întotdeauna asociat cu poporul Său, care este oștirea Lui. Cele două bucăți de lemn din Ezechiel, identificate drept două națiuni, trebuiau să devină o singură națiune, iar sanctuarul lui Dumnezeu avea să fie în mijlocul lor. A denatura întrebarea din versetul treisprezece al capitolului opt din Daniel, pentru a ascunde ceea ce este, de fapt, cerut prin întrebare, înseamnă, în același timp, a-l respinge pe „anumitul sfânt” din versetul treisprezece, căruia i s-a cerut să răspundă la întrebare.

Apoi am auzit pe un sfânt vorbind, iar un alt sfânt i-a zis acelui sfânt care vorbea: Până când va ține vedenia privitoare la jertfa necurmată și la fărâdelegea pustiirii, spre a da la călcare în picioare atât sanctuarul, cât și oștirea? Iar el mi-a zis: Până la două mii trei sute de zile; apoi

sanctuarul va fi curățit. Daniel 8:13, 14.

Ființa cerească căreia i s-a adresat întrebarea este numită „acel anumit sfânt”, iar expresia este tradusă din cuvântul ebraic „Palmoni”, care înseamnă numărătorul minunat, numărătorul tainelor. În pasajul care este stâlpul central și temelia Adventismului, Hristos Se prezintă pe Sine ca numărătorul minunat. El face aceasta chiar acolo unde identifică relația dintre cea mai lungă profeție temporală din Biblie și profeția celor două mii trei sute de zile. Cea mai lungă profeție temporală este jurământul lui Moise, care este cele șapte vremi din Leviticul douăzeci și șase. Este profeția care identifică împrăștierea și înrobirea ambelor case ale lui Israel, care sunt identificate ca „oștirea” ce va fi călcată în picioare în versetul treisprezece, în timp ce versetul paisprezece identifică profeția călcării în picioare a sanctuarului. Ambele profeții s-au împlinit la 22 octombrie 1844, după ce văduva din Sarepta a adunat cele două bețe pentru focul solului legământului.

Când Adventismul a respins chiar primul adevăr al timpului profetic, pe care îngerii l-au călăuzit pe William Miller să-l înțeleagă, și-a orbit ochii. În 1856, prin cele opt articole ale lui Hiram Edson, Palmoni a încercat să sporească lumina asupra celor șapte vremi, însă în zadar. A respins solia către Laodicea și a acceptat cele cinci manifestări maligne ale Laodiceei, identificându-se astfel drept cele cinci fecioare neînțelepte.

Perioada de șizeci și cinci de ani din Isaia șapte, care la începutul ei identifică anii 742 î.Hr., 723 î.Hr. și 677 î.Hr., s-a repetat în istoria de încheiere din 1798, 1844 și 1863. Acea istorie de încheiere este reprezentată de împreunarea celor două toiege din Ezechiel, capitolul treizeci și șapte, iar văduva din Sarepta (așa cum este numită în greaca Nouului Testament) este istoria stabilirii de către Dumnezeu a unei relații de legământ cu Israelul spiritual în Iuda spiritual (țara glorioasă) în timpul istoriei celei de-a șasea împărății a profeției biblice. Acea istorie, fiind sfârșitul profeției de șizeci și cinci de ani, reprezintă de asemenea începutul fiarei pământului din Apocalipsa treisprezece. La începutul celei de-a șasea împărății a profeției biblice, unirea celor două toiege ilustrează sfârșitul celei de-a șasea împărății a profeției biblice. Acea istorie cuprinde o istorie paralelă a cornului protestantismului și a cornului republicanismului.

În mod profetic, o putere, un corn, o națiune, o împărăție, un împărat sau un cap sunt simboluri interschimbabile, în funcție de contextul în care sunt folosite. Toate aceste simboluri se referă de asemenea la cele două bucăți de lemn pe care Ezechiel le identifică drept două națiuni. La începutul istoriei profetice a fiarei de pe pământ, cornul protestant a fost reunit într-o singură națiune, adică într-un singur corn. La sfârșitul aceleiași istorii, cornul republican se va uni cu cornul protestantismului apostat pentru a forma o singură națiune. Acea națiune va fi un chip al fiarei de pe mare din Apocalipsa treisprezece. În mod logic, dacă refuzăm să vedem mărturia blestemului celor șapte vremuri (care a fost aplicat împotriva ambelor case ale Israelului literal), cu siguranță nu vom putea vedea cum acele două case literale ale Israelului antic au devenit națiunea Israelului spiritual în 1844. Dacă nu putem vedea acea istorie, suntem în mod absolut «în necunoștință totală» cu privire la modul în care acea istorie de la începuturile Statelor Unite identifică istoria de la sfârșit, când cornul republican repetă procesul de adunare și de unire care a fost ilustrat la început prin cornul protestant.

Vom continua să examinăm aceste adevăruri în articolul următor.